

[Ole Espersen]

første instans: en udvidet adgang til varetægtsfængsling, når en domstol havde konstateret, at den pågældende var skyldig. Det ønskede regeringen ikke at gennemføre.

Vi foreslog flere varetægtsurrogater, hvor man ikke kunne eller ville fængsle. Det blev gennemført, men jeg tror ikke, det er blevet brugt i praksis.

Vi stillede en række andre forslag, som desværre ikke er blevet gennemført, skønt de blev vedtaget i enighed med regeringspartierne, og man kunne spørge hvorfor. Vi har selvfølgelig ikke bare ladet det ligge; vi har haft det oppe at vende mange gange og prøvet at presse på for at få det gennemført, og det er lykkedes for nogle deles vedkommende, som jeg sagde. Men der resterer meget endnu, og – synes jeg – nogle ting, der er langt mere konstruktive end det, ministeren har foreslået i dag.

Lad mig slutte med nogle positive bemærkninger, for at vi ikke skal gå til i pessimisme. Når man nu taler om den stærkt stigende vold osv. – og den vold, der er, er forfærdelig nogle gange, og den er selvfølgelig af alt for stort omfang; den skal sænkes – vil jeg alligevel for en ordens skyld spørge ministeren og især Fremskridtspartiets ordfører: Findes der i grunden noget fredeligere land i verden end Danmark? Det er dog ikke uden interesse at få konstateret, om den såkaldte pladderhumanisme måske alligevel har haft det resultat, at vi måske – men det er mit spørgsmål – er det fredeligste land.

Derfor spørger jeg justitsministeren, og derfor spørger jeg hr. Tom Behnke: Findes der noget fredeligere land i verden end Danmark?

Justitsministeren (Engell):

Jeg er glad for, at både hr. Gert Petersen og fru Dorte Bennedsen var enige i synspunktet om, at straf ikke er uden betydning. Det, jeg har lagt til, er, at jeg heller ikke mener, at en skærpelse af strafferammerne er uden betydning, fordi det jo netop klart understreger den prioritering, som Folketinget og regeringen giver voldskriminalitetens udvikling. Jeg tror også klart på, at en skærpelse af strafferammerne vil have betydning, vil have effekt, være med til at styrke respekten i forhold til lovgivningen, når det drejer sig om voldskriminalitet.

Fru Dorte Bennedsen var igen inde på spørgsmålet om ressourcerne. Jeg sagde jo al-

lerede i mit tidligere indlæg, at det er ganske klart, at de konsekvenser – også ressourcemæssigt – som en gennemførelse af regeringens forslag måtte have, bl.a. når vi taler om kapaciteten i fængsler og tilsvarende, må vi naturligvis være parat til at drage, og det er regeringen også.

For så vidt angår domstolene, er der jo et meget omfattende arbejde i gang i et samvirke med domstolene, hvor man ser på ressourcer, hvor man ser på den måde, hvorpå domstolene fungerer, hvor sigtet er en modernisering og en effektivisering. Må jeg i den forbindelse bare pege på, at vi jo for ikke så forfærdelig længe siden gennemførte en ikke ubetydelig styrkelse ved Vestre Landsret. På samme måde kan der blive yderligere behov i den tid, der ligger foran os, for yderligere kapacitet på domstolsområdet.

Når det gælder ventetider i kriminalforsorgen, er det jo lykkedes. I en periode lå vi med nogle meget lange ventetider, derefter var der et ret kraftigt fald. I dag er situationen nogenlunde acceptabel. Men der tegner sig forude nogle vanskeligheder, og det må vi naturligvis ikke bare drøfte, som jeg sagde, med Kriminalforsorgen; vi må også tilrettelægge selve afsoningen på en sådan måde, at selv en ændring af loven og en forøgelse af strafmassen kan håndteres.

Hvad angår arresthuse, som hr. Tom Behnke var inde på, er det rigtigt, at der er sket nedlæggelser af et antal af de mindre arresthuse – typisk arresthuse, hvor antallet af pladser og antallet af ansatte nogenlunde svarede til hinanden – men der er så sandelig også sket en styrkelse på det område. Må jeg bare minde om ibrugtagningen af det nye arresthus i forbindelse med politibygningen i Helsingør, som giver en væsentlig forøgelse af kapaciteten, som modsvarer en stor del af de reduktioner i det sjællandske område, der er blevet gennemført.

Fru Dorte Bennedsen lagde op til, at den konference, som Retsudvalget åbenbart er interesseret i, og som jeg gerne vil give tilslutning til at arrangere, skulle afholdes snarest. Jeg lægger imidlertid også vægt på, at der er tilstrækkelig deltagelse i konferencen. Må jeg minde om, at vi inden for det seneste års tid har stået for to meget store konferencer med flere hundrede deltagere. Den seneste var en